

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de Igor Hlopețchi,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Igor Hlopețchi împotriva Inspectoratului General al Poliției, terți Consiliul pentru egalitate și Ministerul Afacerilor Interne, cu privire la anularea actului administrativ defavorabil și obligarea emiterii actelor administrative individuale favorabile,

împotriva deciziei din 28 februarie 2024 a Curții de Apel Chișinău

(Dosarul nr. 3ra-410/24

NR. PIGD 2-22001856-01-3ra-15052024)

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) Cod administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, jud. O. Melniciuc
Curtea de Apel Chișinău, jud. V. Negru, E. Palanciuc, I. Dutca,

5 martie 2025

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului depus de Igor Hlopețchi

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Diana Stănilă,

Ion Malanciuc, *judecători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 5 ianuarie 2022, Igor Hlopețchi a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției, terți Consiliul pentru egalitate, solicitând: anularea ca fiind ilegal pct.1 al ordinului IGP nr. 4ef. din 03.01.2022 cu privire la încetarea raportului de serviciu a comisarului-șef, Hlopețchi Igor Pavel, în partea ce ține de încetarea raportului de serviciu al comisarului-șef Hlopețchi Igor Pavel, șef-adjunct al Inspectoratului de Poliție Centru al Direcției de Poliție a mun. Chișinău; obligarea Inspectoratului General al Poliției să emită actul individual favorabil de restabilire a comisarului-șef Hlopețchi Igor Pavel în funcția de șef-adjunct al Inspectoratului de Poliție Centru al Direcției de Poliție a mun. Chișinău al IGP al MAI; obligarea Inspectoratului General al Poliției să emită actul individual favorabil de achitare din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul lui Igor Hlopețchi a salariului pentru absența forțată de la serviciu, începând cu data de 03.01.2022 până la pronunțarea hotărârii; obligarea Inspectoratului General al Poliției să emită actul individual favorabil de achitare din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul lui Igor Hlopețchi a compensației de 50 000 lei cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin concedierea ilegală.

2. În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, începând cu anul 1988, este angajat în organele afacerilor interne ale Republicii Moldova. Ulterior, prin decizia irevocabilă din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, colonelul de poliție Igor Hlopețchi a fost repus în funcția deținută anterior de șef-adjunct al Inspectoratului de Poliție Centru al Direcției de Poliție municipiul Chișinău al IGP, fiind constatat caracterul ilegal, abuziv și cu iz de hărțuire prin concedierile repetitive în privința reclamantului.

3. La 20 decembrie 2019, prin ordinul IGP nr.717ef., în temeiul art. 38 alin.(1) lit. c) și art. 38 alin. (4) din Legea privind funcționarul public cu statut special, nr. 288/2016, raportul de serviciu al comisarului-șef Hlopețchi Igor Pavel a fost încetat în mod repetat.

4. Prin decizia din 21 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, a fost pronunțată o hotărâre nouă, de admitere parțială a acțiunii. Așadar, a fost obligat Inspectoratul General al Poliției de a emite actul individual favorabil de repunere a lui Igor Hlopețchi Pavel în funcție de șef-adjunct al Inspectoratului de Poliție Centru al Direcției de Poliție a mun. Chișinău al IGP al MAI.

5. La 25 mai 2017 a intrat în vigoare Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

6. Conceptul „poate” urmează a fi interpretat în conexitate cu norma generală de la art. 58 alin. (3) din Codul muncii, care are o funcție disjunctivă, arătând că dreptul și obligația de a prelungi raportul de serviciu pe o perioadă nedeterminată în condițiile Codului muncii, subzistă.

7. A invocat că, intenționând să ducă până la capăt intenția de răzbunare, și să creeze artificial premise pentru concedierea lui Hlopețchi Igor Pavel, 3 noiembrie 2021 la instigarea cet. Igor Colodrovschi, de către șeful IGP al MAI a fost emis Ordinul nr. 477 prin care a fost dispus: „se inițiază procesul de verificare a titularilor funcțiilor de conducere de nivelul A01-A02 din cadrul Poliției, care cad sub incidența art. 19 alin. (2) și art. 38 alin. (4) al Legii nr. 288/2016”.

8. Reclamantul, nu se încadrează nici în art. 19, adică nu are 55 de ani și nici în art. 38 alin. (4), adică nu are un contract individual de muncă pe o perioadă determinată.

9. Persoană cu funcție de răspundere din cadrul IGP al MAI, cet. Colodrovschi Igor, a indicat într-un document oficial date vădit false precum că Hlopețchi Igor Pavel ar fi refuzat să dea acordul pentru verificarea conform Legii nr. 271/2008, totodată încadrându-l eronat în cerințele pct. 1 din Ordinul IGP nr. 477 din 03 noiembrie 2021.

10. La 3 ianuarie 2019 IGP al MAI a emis Ordinul nr. 4ef. Cu privire la încetarea raportului de serviciu al comisarului-șef Hlopețchi Igor Pavel.

11. În motivarea actului administrativ nominalizat, IGP al MAI a menționat că Hlopețchi Igor Pavel ar fi refuzat să fie supus verificării conform Legii nr. 271/2008 și că angajatorul este în drept să întrerupă raportul de serviciu al funcționarului public cu statut special care a acumulat vechimea în muncă care îi dă dreptul de a-și stabili pensia pe linia MAI.

12. În raport cu angajatorul, reclamantul a respectat procedura prealabilă care s-a dovedit a fi lipsită de șanse reale de succes și ineficientă, fiind respinsă anticipat.

13. Invocă prevederile art. 10 alin. (2); 167 alin. (4) Cod administrativ, menționând că, în partea ce ține de recuperarea prejudiciului, IGP al MAI nu a examinat această chestiune într-o procedură separată.

14. Remarcă, că acțiunea în contencios administrativ este temeinică și urmează să fie admisă, specificând că, conform jurisprudenței CtEDO, instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil, pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii și să nu se limiteze doar la însușirea motivelor și concluziilor date de instanța inferioară.

15. Punctează reclamantul că, în cadrul examinării cauzei, cercetând starea de fapt, este cert faptul că, anterior pe același fapt conform art.38 alin.(1) lit. c) din Legea nr. 288/2016, comisarul-șef Hlopețchi Igor Pavel a fost concediat, iar prin hotărârea irevocabilă a instanței de judecată din 21.10.2021, acesta a fost restabilit în funcție pe o perioadă nedeterminată.

16. Atrage atenția că, conform art.38 alin.(4) din Legea 288/2016, angajații care au acumulat vechimea în muncă care acordă dreptul de a stabili pensia, urmează să încheie contracte individuale de muncă pe un an calendaristic până la atingerea vârstei fixate în art. 19.

17. Începând cu 31.05.2018, între Hlopețchi Igor Pavel și Inspectoratul General al Poliției nu a fost încheiat un contract pe termen determinat, fapt constatat prin două hotărâri irevocabile ale instanței de judecată (decizia Curții de Apel Chișinău din 31.05.2018 și decizia Curții de Apel Chișinău din 21.10.2020).

18. Menționează că, salariatul a fost concediat în perioada în care se afla în concediu medical.

19. Mai indică că, potrivit art.86 alin.(2) Codul muncii, nu se admite concedierea salariatului în perioada aflării lui în concediu medical, în concediu de odihnă anual, în concediu de studii, în concediu de maternitate, în concediu parțial plătit pentru îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani, în concediu suplimentar neplății pentru îngrijirea copilului în vârstă de la 3 la 4 ani, în perioada îndeplinirii obligațiilor de stat sau obștești, precum și în perioada detașării, cu excepția cazurilor de lichidare a unității.

20. Susține că, actul administrativ contestat conține date false, în ordin se indică că, dl Hlopețchi Igor Pavel ar fi avut obligația legală să fie supus verificării conform ordinului IGP nr. 477ef. din 03.11.2021 și ar fi refuzat să fie supus verificării, fapt răsturnat prin cumulul de probe administrat.

21. Menționează că, angajatorul nu avea la dispoziție dreptul discreționar de a prelungi raportul de muncă sau de a refuza prelungirea.

22. Relatează că, verbul „poate” din dispoziția legală nominalizată nu oferă un drept discreționar, dar urmează a fi interpretat sistemic. Conceptul poate urmează a fi interpretat în conexitate cu norma generală de la art. 58 alin. (3) Codul muncii, care are o funcție disjunctivă, arătând că dreptul și obligația de a prelungi raportul de serviciu pe o perioadă nedeterminată în condițiile Codului muncii, subzistă.

23. Anterior Curtea de Apel Chișinău, sub puterea lucrului judecat, a respins ca nefondat și pur formal argumentul IGP privind dreptul său exclusiv discreționar și oportunitatea menținerii în funcție a persoanelor care au dobândit dreptul de a-și stabili pensia, precum și imposibilitatea obligării de a emite actul individual favorabil ca pe metodă de a exclude controlul judecătoresc asupra legalității activității sale.

24. Invocă reclamantul prevederile art. art. 16 alin. (1)-(2), 137 alin. (1) Cod administrativ, menționând că, Hlopețchi Igor Pavel a beneficiat de un tratament discriminatoriu prin raportare la alte sute de angajați aflați într-o situație identică. Or, Inspectoratul General al Poliției nu a prezentat nici o versiune verosimilă care ar justifica o atare tartare diferențiată a persoanelor aflate în condiții similare.

25. Precizează că, o altă eroare discreționară admisă de Inspectoratul General al Poliției este exprimată prin omisiunea de a lua în considerație toate faptele relevante. Astfel, au fost neglijate rezultatele evaluărilor profesionale ale apelantului pentru perioada 2017-2019, care inter alia nu denotă careva carențe în activitatea profesională a acestuia, ci din contra relevă faptul că persoanele aflate într-o poziție mai dezavantajată au beneficiat de un tratament preferențial, precum și încadrarea greșită a dlui Hlopețchi Igor în pct. 1 al ordinului IGP nr. 447 din 03.11.2021.

26. Notează că, pe lângă faptul că încetarea raportului de muncă cu reclamantul, este ilegală și încalcă drepturile individuale ale acestuia, ea nu este nici în interesul comunității, or, încetarea raportului de muncă cu un colaborator calificat, cu o vechime de 35 de ani, fără ca această persoană să fie sancționată disciplinar sau să existe alte carențe în activitatea sa profesională, contravine principiilor profesionalismului, integrității profesionale și loialității, stabilității în funcția publică, colaborării și cooperării, imparțialității și nediscriminării, transparenței, obiectivității, eficienței și responsabilității potrivit art. 5 din Legea nr. 288/2016.

27. Menționează că, noțiunea de act administrativ este reglementată în legislația națională, cât și în Rezoluția (77) 31 cu privire la protecția individului față de actele autorităților administrative, adoptată de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la 28.09.1997, care statuează că, actul

administrativ este o manifestare juridică unilaterală de voință, cu caracter normativ sau individual, din partea unei autorități publice în vederea organizării executării sau executării în concret a legii, actul administrativ desemnează orice măsuri individuale sau decizii luate în cadrul exercitării autorității publice, susceptibile de a afecta direct drepturile, libertățile sau interesele persoanelor fizice sau juridice și care nu este un act îndeplinit în cadrul exercitării unei funcții judiciare.

28. Indică cu privire la câmpul de aplicare al principiilor unui proces echitabil că, instanța de judecată amintește că prin hotărârea din 23.06.1981, pronunțată în cauza *Le Compte, Van Leuven și De Meyere v. Belgia*, §51, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că procedurile disciplinare intră sub incidența articolului 6 § 1 din Convenție în materie de echitate a procesului și de soluționare a cauzei într-un termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială. Totodată, Curtea Europeană a menționat că, atunci când autoritățile publice învestite cu atribuții de cercetare a abaterilor disciplinare și de sancționare a acestora nu îndeplinesc exigențele unei instanțe independente și imparțiale, legislația statului trebuie să permită accesul la o instanță judecătorească care prezintă toate garanțiile prevăzute de articolul 6 din Convenție (*Frankowicz v. Polonia*, 16.12.2008, § 60, și *Chaudet v. Franța*, 29.10.2009, § 36). Curtea Europeană a arătat în cauza *De Geouffre de la Pradelle v. Franța* (16.12.1992, § 34) faptul că este necesar ca legislația națională să asigure fiecărei persoane o posibilitate clară și concretă de a contesta un act ce constituie o ingerință în drepturile sale.

29. Consideră că, circumstanțele expuse supra, permit de a concluziona că, pretinsa obligație de a fi supus verificării și pretinsul refuz al comisarului-șef Igor Hlopețchi, sânt lipsite de consistență și contrare corespondenței purtate cu IGP al MAI, motive din care, ordinul IGP nr. 4ef. din 03.01.2021, urmează a fi anulat, ca ilegal în partea contestată.

30. Specifică că, prin efectul normei prevăzute la art.89 Codul muncii, se ajunge la concluzia de a dispune repunerea în toate drepturile reclamantului în funcția deținută anterior concedierii, de șef-adjunct al Inspectoratului de Poliție Centru al Direcției de Poliție a mun. Chișinău.

31. Cu referire la prevederile art.90 alin. (1)-(3), art. 329, 330 Codul muncii, indică că, Legea instituie Inspectoratului General al Poliției obligația de plată în beneficiul lui Hlopețchi Igor Pavel a salariului pentru perioada absenței forțate de la serviciu începând cu 03.01.2021 până la data pronunțării hotărârii. Consecință de drept a răspunderii angajatorului față de angajat, conform art.90 Codul muncii, este și repararea prejudiciului moral, cu determinarea că mărimea reparării prejudiciului moral se determină de

către instanța de judecată, ținându-se cont de aprecierea dată acțiunilor angajatorului, dar nu poate fi mai mică decât un salariu mediu lunar al salariatului.

32. Indică că, atât legislația muncii, cât și jurisprudența reglementează obligația angajatorului la repararea prejudiciului moral în caz de privare ilegală de posibilitatea de a munci, care nu poate fi mai mică decât un salariu mediu lunar al salariatului, urmând ca mărimea compensației să nu fie nici punitivă, nici vindicativă, scopul acestei compensații nefiind sancționarea persoanei responsabile.

33. Relevă că, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a făcut o serie de aprecieri notabile în ceea ce privește proba prejudiciului moral, constatând că proba faptei ilicite este suficientă, urmând ca prejudiciul și raportul de cauzalitate să fie prezumate, instanțele urmând să deducă producerea prejudiciului moral din simpla existență a faptei ilicite de natură să producă un asemenea prejudiciu și a împrejurărilor în care a fost săvârșită, soluția fiind determinată de caracterul subiectiv, intern al prejudiciului moral, proba sa directă fiind practic imposibilă.

34. Susține reclamantul că, în cauzele Danev împotriva Bulgariei și Iovtchev împotriva Bulgariei, CtEDO a reținut în esență încălcarea convenției, după ce a considerat că abordarea formalistă a instanțelor naționale, care atribuiseră reclamantului obligația de a dovedi existența unui prejudiciu moral cauzat de fapta ilegală, prin dovezi susceptibile să confirme manifestări externe ale suferințelor lui fizice sau psihologice, avuseseră ca rezultat privarea reclamantului de despăgubirea pe care ar fi trebuit să o obțină.

35. Deoarece Hlopețchi Igor Pavel, a fost eliberat repetat a 9-a oară ilicit din funcția deținută și, astfel, a fost privat de posibilitatea de a munci și de a câștiga legal surse pentru existență, drept ce este apreciat de legislație ca fiind unul fundamental, instanța urmează să admită pretenția dată, compensația prejudiciului moral în sumă de 50 000 lei fiind una echitabilă și proporțională, ce corespunde criteriului stabilit de norma legală de asigurare a minimului cuantumului prejudiciului moral.

36. Prin încheierea din 11 ianuarie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, în calitate de terț, în proces a fost atras Ministerul Afacerilor Interne.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

37. Prin hotărârea din 25 februarie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, s-a admis parțial acțiunea în contencios administrativ înaintată de Igor Hlopețchi împotriva Inspectoratului General al Poliției, terți Consiliul

pentru egalitate și Ministerul Afacerilor Interne, cu privire la anularea actului administrativ defavorabil, obligarea la emiterea actelor administrative individuale favorabile, fiind anulat pct. 1 al ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 4ef. din 03.01.2022 cu privire la încetarea raportului de serviciu al comisarului-șef Igor Hlopețchi, ca neîntemeiat, Inspectoratul General al Poliției fiind obligat să emită actul administrativ individual privind restabilirea dlui Igor Hlopețchi în funcția de șef-adjunct al Inspectoratului de poliție Centru al Direcției de poliție a mun. Chișinău; s-a obligat Inspectoratul General al Poliției să emită actul administrativ individual favorabil privind achitarea dlui Igor Hlopețchi a salariului pentru perioada privării de dreptul de a munci, începând cu data încetării raportului de serviciu și până la data restabilirii în funcția deținută anterior; s-a obligat Inspectoratul General al Poliției, să emită actul administrativ individual privind acordarea despăgubirilor dlui Igor Hlopețchi, cu titlu de reparare a prejudiciului moral, în mărimea unui salariu mediu lunar al dlui Igor Hlopețchi, în rest pretențiile din acțiune, în partea ce ține de obligarea Inspectoratului General al Poliției, la compensarea prejudiciului moral, în mărimea ce excede un salariu mediu lunar al dlui Igor Hlopețchi, s-au respins ca neîntemeiate. Tot odată s-a menționat că, hotărârea judecătorească în partea emiterii actului administrativ individual privind restabilirea dlui Igor Hlopețchi în funcția de șef-adjunct al Inspectoratului de poliție Centru al Direcției de poliție a mun. Chișinău și reparare a prejudiciului material cauzat prin privarea de dreptul de a munci, în mărimea unui salariu mediu lunar, conform art. 256 CPC, se execută imediat.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

38. La 1 martie 2022, Inspectoratul General al Poliției a depus cerere de apel nemotivată împotriva hotărârii primei instanțe. La 22 aprilie 2022 a depus motivarea apelului, solicitând casarea integrală a hotărârii, cu adoptarea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

39. Prin decizia din 28 februarie 2024 a Curții de Apel Chișinău, s-a casat hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 25 februarie 2022 și s-a emis o nouă decizie, prin care s-a respins acțiunea depusă de Igor Hlopețchi împotriva Inspectoratului General al Poliției, terți Consiliul pentru egalitate și Ministerul Afacerilor Interne, cu privire la anularea actului administrativ defavorabil, obligarea la emiterea actelor administrative individuale favorabile.

40. În motivarea soluției sale, instanța de apel a conchis că prima instanță nu a constatat și nu a elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, fiind aplicată eronat legislația pertinentă ce guvernează raportul litigios.

41. Instanța de apel a reținut că actul administrativ contestat, respectiv ordinul prin care Inspectoratul General al Poliției a dispus încetarea raportului de serviciu al reclamantului, a fost emis cu respectarea dispozițiilor legale, în special a art. 9 alin. (5) din Legea nr. 271/2008, care prevede că un funcționar public care refuză verificarea în condițiile legii urmează să fie eliberat din funcție. În acest sens, s-a constatat că reclamantul a fost notificat corespunzător despre obligația de a se supune verificării și despre consecințele unui eventual refuz. În pofida acestor notificări, reclamantul nu a întreprins nicio acțiune în sensul conformării la cerințele legale, ceea ce constituie un refuz implicit, sancționat prin lege cu încetarea raportului de serviciu.

42. Mai mult, contrar concluziilor instanței de fond, instanța de apel a menționat că decizia de concediere nu a fost una discriminatorie, întrucât verificarea a fost inițiată pentru un număr semnificativ de funcționari (61 de persoane) și nu a vizat exclusiv persoana reclamantului. Acesta nu a prezentat probe care să susțină afirmația că ar fi fost tratat diferit față de alți angajați aflați în situații similare. În plus, măsura concedierii a fost aplicată ca urmare a unui comportament obiectiv constatat de către angajator, și anume refuzul de a coopera în cadrul procedurii de verificare.

43. În ceea ce privește invocarea de către prima instanță a încălcării principiului proporționalității, instanța de apel a menționat că acest principiu nu este aplicabil în speță, întrucât legea instituie o obligație imperativă pentru angajator de a dispune încetarea raportului de serviciu în cazul refuzului verificării. Inspectoratul General al Poliției nu avea competența de a aprecia discreționar dacă sancțiunea concedierii este oportună, ci era obligat să o aplice conform normei legale. Astfel, concluzia primei instanțe privind disproporționalitatea măsurii nu are fundament juridic.

44. Un alt aspect esențial reținut de instanța de apel este faptul că reclamantul nu a fost concediat în perioada concediului medical, așa cum a susținut prima instanță. Ordinul IGP a prevăzut expres că încetarea raportului de serviciu își va produce efectele doar la revenirea din concediu medical, ceea ce înlătură orice suspiciune privind o încălcare a art. 86 alin. (2) Codul muncii, care interzice concedierea unui angajat în perioada incapacității temporare de muncă.

45. Instanța de apel a constatat, de asemenea, că actul administrativ contestat a fost motivat în mod corespunzător, conținând toate elementele prevăzute de art. 120 alin. (1) Cod administrativ, inclusiv temeiurile de fapt și de drept care au justificat măsura dispusă.

46. Referitor la acordarea despăgubirilor morale, a indicat că prima instanță a dispus în mod neîntemeiat această măsură, întrucât nu s-a demonstrat existența unui prejudiciu moral real. Simplul fapt al încetării raportului de serviciu în baza unei prevederi legale nu constituie, în sine, o faptă ilicită care să genereze răspunderea angajatorului pentru prejudicii morale.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

47. La 29 aprilie 2024, Igor Hlopețchi a depus recurs nemotivat împotriva deciziei din 28 februarie 2024 a Curții de Apel Chișinău. La 8 iulie 2024, recurentul a depus cererea de recurs motivată, solicitând admiterea lui, casarea integrală a deciziei și menținerea hotărârii primei instanțe.

ARGUMENTELE RECURSULUI

48. În motivarea recursului, a invocat că hotărârea instanței de apel a fost pronunțată cu interpretarea greșită a normelor legale aplicabile, în special a Codului administrativ, a Codului muncii și a Legii nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special.

49. A susținut că instanța de apel a ignorat principiul *res judicata*, întrucât decizia Curții de Apel Chișinău din 21 octombrie 2020, rămasă definitivă, a stabilit anterior că încetarea raportului său de serviciu a fost ilegală. În aceste condiții, instanța de apel nu putea reexamina aceleași fapte și temeuri juridice pentru a valida o nouă concediere bazată pe aceleași argumente.

50. Recurentul consideră că decizia instanței de apel se bazează pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor, întrucât nu a fost demonstrat faptul că acesta a refuzat verificarea prevăzută de Legea nr. 271/2008. Dimpotrivă, probele administrate atestă că Ordinul nr. 477 din 3 noiembrie 2021, care a stat la baza concedierii sale, nu conținea numele său în anexele autentice. În aceste condiții, susținerea că ar fi refuzat verificarea este nefondată și contrazisă de înscrisurile din dosar.

51. La fel, a arătat că măsura concedierii a fost una discriminatorie, în condițiile în care alți angajați care se aflau în situații identice nu au fost supuși aceleiași sancțiuni. În susținerea acestui argument, a invocat avizul Consiliului pentru egalitate din 16 ianuarie 2020, care a constatat că art. 38 alin. (1) lit. c) și art. 38 alin. (4) din Legea nr. 288/2016 creează o

discriminare directă în câmpul muncii pentru funcționarii publici care au acumulat vechimea necesară pentru pensie.

52. În continuare, recurentul a susținut că interpretarea instanței de apel asupra dreptului discreționar al autorității publice este eronată. Deși art. 38 alin. (4) din Legea nr. 288/2016 prevede că angajații care au acumulat vechimea necesară pentru pensie „pot” încheia contracte individuale pe perioadă determinată, acest text de lege nu conferă IGP dreptul absolut de a decide discreționar încetarea raportului de muncă. Instanța de apel nu a analizat acest aspect în raport cu principiile Codului muncii, care prevăd stabilitatea în raporturile de muncă și interzic măsuri arbitrare.

53. Recurentul a mai arătat că a fost concediat în perioada concediului medical, cu încălcarea art. 86 alin. (2) din Codul muncii, care interzice concedierea în această perioadă. Instanța de apel a apreciat în mod greșit că efectele concedierii s-au produs ulterior încheierii concediului medical, ignorând faptul că emiterea unui ordin de concediere în perioada concediului este interzisă, indiferent de momentul aplicării efective a măsurii.

54. De asemenea, recurentul a susținut că instanța de apel nu a respectat principiile unui proces echitabil, astfel cum sunt acestea consacrate de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (CEDO) și de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (CtEDO). Instanța de apel nu a examinat efectiv toate argumentele recurentului și nu a motivat clar soluția adoptată, limitându-se la validarea poziției autorității publice, fără o analiză detaliată a criticilor aduse actului administrativ contestat.

55. În final, recurentul a invocat că măsura concedierii este excesivă și disproporționată, în condițiile în care nu i-a fost propusă nicio altă funcție vacantă, deși Codul muncii prevede obligația angajatorului de a încerca o astfel de soluție înainte de încetarea raportului de muncă. Instanța de apel a omis să analizeze acest aspect, deși în dosar există dovezi că în cadrul Inspectoratului General al Poliției existau funcții vacante la momentul concedierii sale.

ARGUMENTELE INTIMAȚILOR

56. Curtea Supremă de Justiție a comunicat intimațiilor cererea de recurs.

57. Prin referința depusă la 18 iulie 2027, Inspectoratul General al Poliției a solicitat declararea recursului drept inadmisibil.

58. Alte referințe nu au fost depuse.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

59. Art. 244 alin. (1) Cod administrativ prevede următoarele:

„(1) Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

60. Art. 245 Cod administrativ relevă că:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

61. Art. 245¹ din Codul administrativ prevede că:

„(1) Recursul este admis dacă: a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție; b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție; c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces; d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor; e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv; f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin.(1) lit. c) și d) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.

(3) Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin.(1) lit. d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudecare pot fi prezentate probe noi dacă acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.”

62. Art. 246 alin. (1) și (2) lit. h) Codul administrativ prevede că:

„(1) Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Alineatul (2) al aceluiași articol statuează la lit. h) că, recursul se declară inadmisibil în special când recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

63. Referitor la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată atestă că decizia motivată a fost notificată recurentului în mod electronic, la 7 mai 2024. Recursul nemotivat a fost declarat anterior, la 29 aprilie 2024, iar motivarea recursului a fost depusă la 8 iulie 2024, cu respectarea prevederilor art. 245 din Codul administrativ.

64. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea/ inadmisibilitatea recursului urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeuri concludente și serioase. Astfel, normele citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

65. În această ordine de idei, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

66. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

67. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recurs, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ, deoarece se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către Curtea de Apel Chișinău și nu relevă interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

68. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse în cererea de chemare în judecată, care au fost analizate de către Curtea de Apel Chișinău, fiind apreciate în mod corespunzător. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

69. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

70. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

71. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Chișinău și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretării și/sau aplicării eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Chișinău, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unei asemenea pretenși argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

72. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special, în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

73. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

74. Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de

drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

75. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin.(2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară ca inadmisibil recursul depus de Igor Hlopețchi.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Diana Stănilă

Ion Malanciuc